

Nemám ponětí, jak dlouho trvá, než ataka trochu opadne, než si má mysl připustit cokoliv jiného než hrozící zkázu. Ale nakonec pomine, odteče ze mě, jako když se vymačká šťáva z ovoce.

Vždycky jsem byla od přírody úzkostná povaha, ale v přítomnosti lidí je to mnohem horší. A čas od času mě přepadnou tyhle ataky – když je setkání mimořádně nepříjemné nebo mám prostě pocit, že je toho na mě moc.

Tak se cítím právě teď, a navíc jsem unavená, ale přesto uvítám sestřino objetí. Nechá mě, ať se sama rozhodnu, kdy se od ní odtáhnu.

„Děkuju,“ řeknu jí, když pokládám kladivo zpátky na jeden z mnoha pracovních stolů.

„Omlouvám se, Zivo. Vážně jsem dělala, co jsem mohla, aby sem nevlezl.“

„Věř mi, že jsem to slyšela. Ale doufám, že taky víš, že když se někdo bude chovat nebezpečně, musíš ho pustit dovnitř. Nechci, aby tě kdokoliv ohrožoval.“

Odfrkne si. „Jak by mě mohl ohrozit chlap, co se pořeže vlastním mečem?“

Obě se tomu zasmějeme a já se obrátím zpátky k nedokončenému palcátu. Snažím se rozhodnout, jestli budu pokračovat v práci, nebo si trochu odpočinu.

Až na to, že... tahle zbraň už byla očarována.

Nedošlo k fyzické změně, která by byla vidět, ovšem cítím to. Lehké pulzování tepla.

Zvednu palcát za kovovou násadu a zkoumám zblízka jeho hlavici. Dávám pozor na zatím jedinou čepel, která je stále horká.

„Něco se stalo,“ prohlásím.

„Garik tu zbraň zničil?“

„Ne, už je nabitá magií.“

„Co jsi udělala?“

„Nic. Přivařovala jsem na ni první čepel a vtom přišel Garik. Položila jsem ji na kovadlinu a pak...“

„Pak?“ pobídne mě Temra.

„A pak jsem nemohla dýchat.“

Zamířím ven, Temra jde za mnou. Naše město leží uprostřed jehličnatého lesa. Každý druhý den tu prší a slunce musí neustále bojovat o nadvládu na nebi s oblaky. Dneska svítí jasně a i přes mírný větřík mi ohřívá kůži.

Když jsem byla malá, naši rodiče chovali na dvorku slepice a kozu. Vzpomínám si, jak jsem matce každé ráno pomáhala sbírat vejčička. Ale dnes ani já, ani Temra o takové věci nemáme zájem, a tak pozemek slouží převážně jako prostor ke zkoušení a předvádění mých zbraní.

Jakmile mám dojem, že jsem v bezpečné vzdálenosti od domu, pevně palcát uchopím a rozmáchnu se směrem ke starému cedru.

Nic magického se nestane.

Stává se to spíš vzácně, ale párkrát se mi stalo, že jsem zbraň očarovala nevědomky a potom musela zjišťovat, jak vlastně funguje.

Je to docela otravné.

Zkusím obrátit čepel proti upěchované zemi, ale taky se nic nestane. Napadne mě dýchnout na ni, protože při incidentu jsem ji měla blízko obličeje.

Stále nic.

„Nech mě to zkusit,“ ozve se Temra.

„Rozhodně ne. Mohlo by se ti něco stát.“

„Tvoje zbraně už jsem v ruce měla.“

„Jenže moje zbraně mají často dalekonosné účinky. Dokud si nejsem jistá, co to umí, nenechám tě –“

Vtom Temra padne na kolena, chytí se rukama za hrdlo a začne lapat po dechu. Právě jsem začala kroužit zbraní nad hlavou, a tak toho okamžitě nechám a přiskočím k sestře.

„Co se stalo?“ zeptám se. „Zaskočilo ti?“

Trhaně se nadechne a v úžasu hledí na palcát. „Nezaskočilo. To ta zbraň. Udělej to ještě.“

„Co?“

„Zakruž s ní nad hlavou.“

Opíšu palcátem jeden kruh, a tentokrát je Temra připravená. „Když to uděláš, nemůžu dýchat.“

V šoku hledím na zbraň a podám ji sestře. „Teď to zkus ty.“

Poslechne mě a já okamžitě pocítím účinek. Palcát ze mě vysává vzduch a vtahuje ho do sebe. Ustupuji dál a dál. Až když jsem od Temry na deset stop, můžu zase dýchat.

Temra přestane zbraní pohybovat. „Neuvěřitelné!“

„Jsem ráda, že jsou moje panické ataky aspoň trochu k něčemu dobré.“

Temra se na mě smutně dívá. „To nic, Zivo. Ať se stane cokoliv, budu tu pro tebe.“

Jako starší sestra bych tu měla být já pro ni. Jenže je to často tak, že ona zachraňuje mě. To Temra měla po naší matce zdědit nadání k magii. Je mnohem silnější a statečnější, než kdy budu já, ale myslím si, že nemá ponětí, jak mě tenhle dar okradl o dětství.

Jsem ráda, že ve svých šestnácti letech se Temra dokáže soustředit na triviálnější úkoly jako koketovat s kluky a učit se do školy. Ale já? Já nás už od dvanácti let živím. Často se v duchu ptám, jestli jsem právě proto, že jsem strávila tolik mladých let zavřená v kovárně, nezačala mít strach ze všeho ostatního. Je mi osmnáct a nesnáším, když musím vyjít z domu a setkávat se s lidmi.

Anebo za to prostě může magie. Když se ohledně magie potřebuju na něco zeptat, nemám koho. Matku zabili, když mi bylo pět, dávno předtím, než se moje nadání projevilo.